

DANISH

LXXIII

Nu kan i mig du se den Aarets Tid,
da Gren og Kvist med spredt og gulnet Blad
i Luftens Kulde skælver hid og did,
en søndret Hal, hvor fugle nylig kvad.

I mig den dunkle Skumringsstund du ser,
naar Dagen solforladt i Vesten svinder,
mens Natten sort sig breder mer og mer,
hin anden Død, der alt i Hvile binder.

I mig du ser den matte Flammeglød,
som paa sin Ungdoms Aske hviler stille
og venter halvslukt paa sin snare Død,
fortært i det, som var dens Næringskilde.

Og mere kær du faar mig mod det sidste,
fordi du ved, at du mig snart skal miste.

(Adolf Hansen, 1885)

Den Aarstid tegner mine Træk til fulde,
Da Løvet fældes gult, der frodigt hang
Paa Grenene, som ryster nu af Kulde,
Et ribbet Hvælv, nys fyldt af Fuglesang;

Jeg er som Dagen, der er ved at blegne
I Vest ved Solfald i sin Skumringsstund
Og snarlig for den sorte Nat skal segne,
Hin Dødens Bror, som sænker alt i Blund;

Jeg er at se som Ildens Rest, som Gløden
Der ligger paa sin Ungdoms Aske lav,
Paa Lejet, hvor den kun skal vente Døden,
Fortært af det, den hented Næring af;

Det ser du, alt med kærligere Øje,
Fordi din Ven gaar fra dig inden føje.

(V. Østerberg, 1944)

SWEDISH

Den årstid du kan se i mig är den
då gula, inga eller få löv hänger
på kvistar bågnande i morgonen
likt valv där inga ljuva fåglar klänger;

du ser i mig en kväll efter en dag
nar västerhimmels solnergång blir matt
och ljuset långsamt sätts på undantag
av dödens andra jag, som heter natt.

Du ser i mig en glöd efter ett bål,
en glöd som pyr på ungdomsaskans grav
som på en dödsbädd mänskans eld blir kol;
hon tärs av det hon fått sin näring av.

Du ser det som förökar kärleken:
att elska någon, som snart lämnar en.

(Sven Christer Swan, 1981)

LXXIII

Nu skönjs den årstid hos mej som är sen -
gula blad hänga, inget eller få,
skaka mot köld på var bockande gren :
kal, förödd kör där fåglar nyss sjöng så!

Du ser i mej en så'n dags skymningshy -
när sol, förgången, nedsläcks västerut -
att mörk natt bitvis får dess glans att fly:
dödnas andra hälft förseglar allt till slut.

I mej har du av ungdomseld den glöd
som vilar på sin askas bädd - en grav
där flämtande min andes överflöd
förtärs av just det som den föddes av...

Din kärlek gott förstår, och styrks enbart
av, att väl älska vad skall lämnas snart.

(Ann O. Nyman, Internet)

NORWEGIAN

LXXIII

I meg ser du den årstid da hvert blad
var falt, var visnet, eller ennu hang
på trær som skalv i frosten - lik en rad
ruiner, hvor det nyss lød fuglesang.

I meg ser du den dag som skumrer bort
når solen gled mot vest og er gått ned,
og natten, dødens tvilling, kommer sort
og tar den, og forseglar alt med fred.

I meg ser du den ild som falt til ro
på asken av sin ungdom, hvor den dør
og slukner på sitt leie, glo for glo,
fortært av det som gav den næring før.

Du ser - og må dess mere elske dét
du snart har tapt og aldri mer skal se.

(André Bjerke)

Det årsens bil du no i meg kan sjå,
då siste gule lauvet fell åt jord,
og kvist og greiner nakne kulsa må,
dei som var songhall nyst åt fuglekor.

I meg du denne skume kvelding ser,
som svæver solbjart dag, og so gjeng ut,
når svarte natt sitt fulle velde fær,
som dauden sjølv, med kvild åt alt til slut.

I meg du ser den siste dimme glo
av denne brann på ungdoms oskegrav,
som ligg og talmast lenge, sloknar so,
og døy i det som liv og nøring gav.

Din elsk vert større, når du so meg ser,
og djupast no, det snart åt avskil ber.

(EA, ?? [Neo-Norwegian])

GERMAN

In mir magst du die Zeit des Jahres sehn,
Da wenig Blätter oder keine hangen
An Bäumen, die vor Frost erschauernd stehn,
Zerfallne Münster, drin einst Stimmen sangen.

In mir siehst Dämm' rung du von bleichen Tagen,
da trüb im West verschimmert letztes Rot,
Von schwarzer Nacht allmählich weggetragen
Die alles fest umschließt, ein andrer Tod.

In mir siehst du des Feuers letztes Sprühen,
Das, wie auf einer kalten Totenbahr',
Auf seiner Jugend Asche muß verglühen,
Verzehrt durch das, was seine Nahrung war.

Siehst du mich so, dann wächst in deiner Brust
Die Lieb' zu mir, den bald du lassen mußst.

(Schlegel/Tieck, early 19th century)

DUTCH

Zie mij: dat jaargetij ben ik voor jou
Dat geen of vrijwel geen geel blad meer hangt
Aan boomtakken die beven van de kou,
Ontmanteld koorgewelf, eens vol gezang

Van vogels: zie in mij de schemertijd
Die in de west na avondval verbleekt
Aleer hij in de zwarte nacht verglijdt,
Doods tweede ik, dat nooit zijn rust verbreekt;

Je ziet in mij het dovend vuur nog even
Nagloeien in de as van zijn bestaan,
Een sterfbed waar het straks de geest zal geven
Als het aan eigen leeftocht is vergaan.

Dit zie je; 't zal je liefde sterker maken
Dat je eerlang je liefde moet verzaken.

(Peter Verstegen, 1993)

RUSSIAN

То время года видишь ты во мне,
Когда один-другой багряный лист
От холода трепещет в вышине —
На хорах, где умолк веселый свист.

Во мне ты видишь тот вечерний час,
Когда поблек па западе закат
И купол неба, отнятый у нас,
Подобьем смерти — сумраком обьят.

Во мне ты видишь блеск того огня,
Который гаснет в пепле прошлых дней,
И то, что жизнью было для меня,
Могилою становится моей.

Ты видишь всё. Но близостью конца
Теснее наши связаны сердца!

(Пер. С. Маршак)